

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับใดนั้น จะต้องอาศัยหลักสูตร เป็นเครื่องช่วยชี้แนะในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งอำนาจ จันทร์แป้น (2532 หน้า 2) กล่าวว่าหลักสูตรคือประสบการณ์ทั้งหมดที่โรงเรียนจัดให้ผู้เรียน และอยู่ภายใต้การดำเนินการของโรงเรียน จากความหมายของหลักสูตรดังกล่าว จึงมิได้จำกัดอยู่เฉพาะตัวหลักสูตรแม่บทที่ใช้เป็นแบบแผนแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น หากแต่หมายถึงประสบการณ์ทั้งหมดที่ผู้เรียนจะได้รับจากการนำหลักสูตร ไปใช้ภายในโรงเรียน สำหรับขั้นตอนในการนำหลักสูตร ไปใช้นั้นมีความสำคัญมาก เพราะจะเป็นตัวชี้บ่งถึงความสำเร็จของการจัดการศึกษาได้เป็นอย่างดี ซึ่งนอกเหนือจากหน่วยงานส่วนกลางที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการพัฒนาหลักสูตรและกำหนดแนวทางในการปฏิบัติแล้ว สังค์ อุทรานันท์ (2528 หน้า 262-271) ได้อธิบายถึงภาระหน้าที่ของหน่วยงานหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับหรือนำหลักสูตร ไปใช้ในระดับปฏิบัติการ ไว้อีก 3 ลักษณะ ซึ่งสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้คือ

1. การบริหารและบริการหลักสูตร เป็นการเตรียมบุคลากร โดยสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร เพื่อให้สามารถดำเนินการใช้หลักสูตรได้อย่างถูกต้อง รวมถึงการจัดครูเข้าสอนให้ตรงตามศักยภาพ ตลอดจนการบริหารและการบริการวัสดุหลักสูตร ซึ่งจะเป็นการช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้อง

2. การดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร จะต้องพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น เพื่อที่จะสามารถจัดการเรียนการสอนให้ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนโดยการจัดทำแผนการสอนและขยายรายละเอียดไปสู่ภาคปฏิบัติเป็นรายวิชา ซึ่งจะทำให้ครูผู้สอนสามารถใช้เป็นแนวทางในการใช้หลักสูตรได้อย่างมีจุดหมายปลายทาง เพราะได้อาศัย

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผลการเรียนการสอนให้ตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

3. การสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร เป็นกระบวนการที่สนับสนุนเพื่อให้เห็นตอนในการนำหลักสูตร ไปใช้ เป็นไปอย่างถูกต้องและมั่นใจ งานที่สำคัญก็คือการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร หรืออาจจัดตั้งในรูปแบบของศูนย์วิชาการ เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการใช้หลักสูตรระหว่างโรงเรียนต่าง ๆ ก็ได้

จากภาระหน้าที่ของหน่วยงานส่วนกลางซึ่งทำหน้าที่ในการกำหนดหลักสูตรแม่บท และแนวทางปฏิบัติในการนำหลักสูตร ไปใช้ให้กับผู้เกี่ยวข้องนั้น มีความมุ่งหวังที่จะให้การจัดการศึกษาบรรลุตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ ตลอดจนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ และสามารถนำประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้ ไปใช้ในการดำรงชีวิตจริง จากการศึกษาการนำหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ.2521 ไปใช้ ในงานวิจัยของบุคคลและสถาบันต่างๆ พบสรุปลักษณะปัญหาออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ปัญหาด้านหลักสูตรแม่บท พบว่าหลักการและจุดหมายของหลักสูตรแม่บทนั้นมีความซับซ้อน จุดมุ่งหมายของการประถมศึกษาที่กำหนดไว้ ไม่สอดคล้องในเรื่องของการประกอบอาชีพ การมีปัญญาความรู้และจุดหมายเพื่อการเป็นสมาชิกที่ดีของชุมชนยังมีความหลากหลาย เนื้อหาวิชายากและไม่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น รายละเอียดของเนื้อหาสาระในแต่ละกลุ่มประสบการณ์มีมากเกินไป บางส่วนยังเข้าใจยาก และขาดการชี้แนะแนวทางการนำ ไปใช้จึงยากที่ผู้เกี่ยวข้อง จะทำความเข้าใจได้ง่าย (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ม.ป.ป. หน้า 137, สุภา อักษรดิษฐ์ 2529 หน้า 169, ไพจิตร ดิสเสถียร 2529 หน้า 106, สุนน อมรวิวัฒน์ และ สมพงษ์ จิตระดับ 2530 หน้า 52)

2. ปัญหาด้านเอกสารประกอบหลักสูตร พบว่าการจัดส่งเอกสารประกอบหลักสูตรยังดำเนินการค่อนข้างล่าช้า เนื้อหาและกิจกรรมในแผนการสอน คู่มือครู และหนังสือเรียนนั้น บางส่วนไม่ชัดเจนและซับซ้อน จึงยากต่อการปฏิบัติจริง ส่วนการขยายเนื้อหามากเกินไปทุกกลุ่มประสบการณ์จนครู ไม่สามารถนำไปปฏิบัติได้ครบถ้วนและจำนวนเล่มที่แจกยังมีปริมาณไม่เพียงพอ (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ม.ป.ป. หน้า 137, สิริเพ็ญ เอมละออง 2530 หน้า 99, สุนน อมรวิวัฒน์ และสมพงษ์ จิตระดับ 2530 หน้า 54)

3. ปัญหาการนำหลักสูตร ไปใช้ ในการนำหลักสูตร ไปปฏิบัติจริงนั้นยังพบข้อจำกัดต่างๆ ดังนี้

3.1 ผู้บริหารโรงเรียน พบว่าผู้บริหารโรงเรียนไม่เข้าใจหลักสูตรและการนำหลักสูตร ไปใช้ทั้งยังไม่เข้าใจจุดหมายของหลักสูตร โดยเฉพาะด้านความมุ่งหมายทั่วไป ไม่เข้าใจ การสอนและการประเมินผล ผู้บริหาร ไม่ศึกษา เอกสารหลักสูตรจึงไม่ได้ทำหน้าที่ในการ ให้ บริการการใช้หลักสูตรและยังให้ความสำคัญเฉพาะความรู้ด้านทฤษฎี ไม่ส่งเสริมให้มีการปฏิบัติ จริง จึงทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร (แก้วดา คณะวารรณ 2521 หน้า 94, คำหมาน คนโค 2523 หน้า 44, ปัญญา แก้วกัญญ 2525 หน้า 34, ชวลี พึ่งแสงสี 2528 หน้า 97, สุนน อมรวิวัฒน์ และสมพงษ์ จิตระดับ 2530 หน้า 56)

3.2 ครูผู้สอน พบว่าครูผู้สอนขาดความพร้อมในการใช้หลักสูตร ครูส่วนหนึ่งไม่ เข้าใจวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ประกอบกับครูไม่ถนัดการสอนในกลุ่มประสบการณ์ บางกลุ่มจึงไม่สามารถดัดแปลงหรือยืดหยุ่นกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม วิชาที่ ครูประถมศึกษามีความสนใจในการสอนได้แก่ วิชากลุ่มทักษะ ดนตรี นาฏศิลป์ และรายงานข่าว สำหรับการนำหลักสูตร ไปใช้ในภาพรวมนั้น ครูส่วนใหญ่ไม่ได้สอนนักเรียนให้ได้ประสบการณ์ตรง จากการทำกิจกรรม ยังมุ่งเน้นการให้ความรู้เป็นสำคัญ โดยเฉพาะให้ความสำคัญกลุ่มทักษะมาก กว่ากลุ่มประสบการณ์อื่น ๆ ครูผู้สอนบางคนขาดสมรรถภาพในการสอน และการกำหนดวัตถุประสงค์ของการสอน การเลือกวิธีการสอนและเทคนิคการสอน ครูส่วนใหญ่ยังเคยชินกับการ สอนแบบเก่า ไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนตามแนวทางที่หลักสูตรต้องการ และขาดความรู้ ทักษะในการสร้างเครื่องมือวัดผล (คำหมาน คนโค 2523 หน้า 45, กษมา สารสมุทร 2527 หน้า 104, ชวลี พึ่งแสงสี 2528 หน้า 97, คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ม.ป.ป. หน้า 138, สิริเพ็ญ เอมละออง 2530 หน้า 99, คณะกรรมการการประถม ศึกษาแห่งชาติ 2530 หน้า 4, สุนน อมรวิวัฒน์ และ สมพงษ์ จิตระดับ 2530 หน้า 61)

3.3 นักเรียน พบว่าความรู้พื้นฐานของนักเรียนมีความแตกต่างกันมาก อีกทั้ง นักเรียนเองไม่รู้จักวิธีการแก้ปัญหา ขาดความรับผิดชอบ ขาดการฝึกฝนเรื่องการทำงานเป็นกลุ่ม ไม่มีส่วนร่วมในการเรียน และไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม สำหรับนักเรียนในชนบทและถิ่น ทุกกันดารมีปัญหาการขาดสารอาหารและการนิยมใช้ภาษาถิ่น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการขาดความ

พร้อมในการเรียน นักเรียนประถมศึกษาส่วนหนึ่งยังขาดการเตรียมความพร้อมในชั้นก่อนประถมศึกษา (วิโรจน์ วัฒนามิตรกุล 2529 หน้า 128, สิริเพ็ญ เอมละออง 2530 หน้า 99, สุนน อมรวิวัฒน์ และสมพงษ์ จิตระดับ 2530 หน้า 58)

3.4 สื่อการเรียนการสอน พบว่าสื่อการเรียนการสอน วัสดุ-อุปกรณ์ไม่เพียงพอและไม่ตรงตามความต้องการ อีกทั้งครูส่วนมากยังไม่ได้จัดทำสื่อการเรียนเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนให้พอเพียง หรือครอบคลุมทุกเนื้อหาวิชา ครูต้องการให้มีการช่วยเหลือในด้านอุปกรณ์การสอนและหนังสือสำหรับเด็ก (เอนก เทพสุภรณ์กุล 2527 หน้า 50, บุญทัน เพ้าเจริญ 2527 หน้า 63, คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ม.ป.ป. หน้า 138, คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2530 หน้า 4)

3.5 การนิเทศ พบว่าผู้ทำหน้าที่ในการนิเทศ และติดตามผลการใช้หลักสูตรนั้น ดำเนินการไม่สม่ำเสมอและไม่ทั่วถึง (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 หน้า 3, บุญทัน เพ้าเจริญ 2527 หน้า 63, ชวลี ผึ้งแสงสี 2528 หน้า 97)

3.6 ผู้ปกครอง ผู้ปกครองจำนวนมากยังไม่เข้าใจโครงสร้างและเจตนารมณ์ของหลักสูตร ยังติดอยู่กับวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เคยเรียนมา จึงไม่ส่งเสริมการฝึกทักษะและลักษณะนิสัยแก่เด็กนักเรียน (สายสมร ตีวิเศษ 2525 หน้า 86, สุนน อมรวิวัฒน์ และสมพงษ์ จิตระดับ 2530 หน้า 59)

3.7 ผลผลิต จากการสัมมนาในระดับชาติเรื่องหลักสูตรประถมศึกษา สมัชชาวุฒิปรีชา (ม.ป.ป. หน้า 12-13) ได้กล่าวถึงปัญหาที่พบกับตัวผู้เรียนในฐานะผลผลิตทางการศึกษาพบว่าผลผลิตของการศึกษายังไม่มีคุณภาพจุดมุ่งหมายสำคัญที่ต้องการให้นักเรียนนำความรู้และทักษะที่ได้ไปประกอบอาชีพไม่เป็นจริงเท่าที่ควร โรงเรียนไม่สามารถจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับชีวิตจริง

ผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษาที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียนนั้นเป็นตัวชี้บ่งประการหนึ่งว่าสภาพการนำหลักสูตรไปใช้ที่เป็นจริงในโรงเรียน ยังไม่เกิดประสิทธิผลตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 ซึ่งคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2526 หน้า 84-88) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาใน ระบบของการจัดการศึกษาทั้งในส่วนที่เป็นปัจจัยนำเข้า (Input) กระบวนการ (Process) และผลผลิต (Output) มีข้อสรุปที่เกี่ยวข้องและส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษาอยู่ 3 ประการ คือ

1. **ปัญหาด้านความขาดแคลนของปัจจัย** เนื่องจากข้อจำกัดด้านคุณภาพ และความขาดแคลนของปัจจัยในการจัดการศึกษาซึ่ง ได้แก่ สภาพการ ใช้งานของอาคารเรียน วัสดุอุปกรณ์ และบุคลากรยังมีความแตกต่างกันอยู่มาก ซึ่งสาเหตุความแตกต่างของปัจจัยในการจัดการศึกษาดังกล่าวมาจากตัวแปร ด้านสถาปัตยกรรมศาสตร์ ขนาดของโรงเรียน สังกัดโรงเรียน และสถานที่ตั้งของโรงเรียน ในเมืองกับ โรงเรียนในชนบท ตัวแปรดังกล่าวข้างต้น ได้ส่งผลให้เกิดความแตกต่างกันออกไปต่อคุณภาพของนักเรียน ในฐานะผลผลิต

2. **ปัญหาด้านประสิทธิภาพของกระบวนการ** ในด้านของการดำเนินงาน พบว่ามีอุปสรรคด้านความล่าช้าของการบริหารระดับอำเภอและจังหวัด ความล่าช้าในการนำหลักสูตรไปใช้ การสอบและการประเมินผลไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ได้วางไว้ การนิเทศยังไม่เพียงพอ และทั่วถึง การพัฒนาบุคลากรยังไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร

3. **ปัญหาด้านคุณภาพของนักเรียน** พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนยังไม่เป็นที่พอใจ ทั้งนี้เพราะยังมีความแตกต่างกันมาก อันมีสาเหตุมาจากความแตกต่างด้านปัจจัยในการจัดการศึกษา

เพื่อเป็นการหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษา ตลอดจนเป็นการส่งเสริมการนำหลักสูตรไปใช้ในระดับปฏิบัติการให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเพื่อเป็นการเร่งรัดพัฒนาคุณภาพการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2530 หน้า 8) ได้พยายามหาวิธีการดำเนินงานให้โรงเรียนที่มีขนาดต่างกันมีคุณภาพใกล้เคียงกัน โดยให้มีการรวมกลุ่มโรงเรียน 7-10 โรงเรียนที่อยู่บริเวณใกล้เคียงกันเป็น 1 กลุ่มโรงเรียน เพื่อความมุ่งหมายในการถ่ายเททรัพยากรทุกด้านที่มีอยู่แล้วภายในกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทั้งด้านบุคลากร วัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือพื้นฐานที่จำเป็นอื่น ๆ โดยมุ่งหวังว่าระบบกลุ่มโรงเรียน จะช่วยอำนวยความสะดวกในเรื่องของการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การบริหาร รวมทั้งการเรียนการสอนระหว่างโรงเรียนได้เป็นอย่างดีอันจะนำไปสู่การยกระดับมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนที่มีขนาดต่างกันให้ใกล้เคียงกันในที่สุด

กลุ่มโรงเรียนจึงนับได้ว่าเป็นเครื่องมือในการบริหารโรงเรียนประถมศึกษา ที่มีระบบการกระจายอำนาจทางการศึกษาไปสู่ระดับท้องถิ่น และสอดคล้องกับลักษณะการตั้งถิ่นฐานของ

ชุมชนเกษตรกรรมของประเทศไทย ซึ่งตามโครงสร้างของรูปแบบการบริหาร โดยคณะกรรมการ จะประกอบด้วยกลุ่มบุคคล 4 กลุ่ม คือ ประธาน/กรรมการกลุ่ม หัวหน้าสำนักงาน ครูวิชาการ สำนักงาน และครูวิชาการกลุ่มประสบการณ์ บุคลากรเหล่านี้ถือว่าเป็นผู้มีศักยภาพสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ในการร่วมมือกันเพื่อจัดสรรทรัพยากรและปัจจัยต่าง ๆ ที่สนับสนุนการนำหลักสูตร ไปใช้ในระดับกลุ่ม โรงเรียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่จากการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานของกลุ่ม โรงเรียนประถมศึกษา โดย สมบัติ สุทธิพรวัฒน์ (2529 หน้า 108) พบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดอุปสรรคปัญหา คือปัจจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของกลุ่ม โรงเรียนเพราะสภาพที่ตั้งของชุมชนห่างไกลกัน การคมนาคมลำบาก และปัจจัยเกี่ยวกับบุคคลคือประธานกลุ่มไม่เป็นประชาธิปไตย และขาดประสบการณ์ในการทำงาน ความสัมพันธ์ในทางลบระหว่างคณะกรรมการกลุ่ม ความไม่เข้าใจในบทบาทหน้าที่และการวางแผนงานของคณะกรรมการกลุ่มเอง สำหรับปัจจัยเกี่ยวกับบุคคลนั้น ลำอิ่ง อินทวงษ์ (2531 หน้า 86) กล่าวไว้ว่าบุคลากรกลุ่มขาดการประสานงาน กลุ่มโรงเรียนไม่ได้รับความร่วมมือและความจริงใจจากผู้บริหาร โรงเรียน คณะกรรมการกลุ่มขาดความรู้ความเข้าใจในหลักการ ทำงานเป็นระบบกลุ่ม ส่วนด้านการให้บริการด้านหลักสูตรและการสอนนั้น อุไร สิทธิมงคล (2532 หน้า 93) พบปัญหาและอุปสรรคว่ากลุ่ม โรงเรียนส่วนมากมีเอกสาร ไม่เพียงพอกับความ ต้องการ ครูมาให้บริการสื่อและอุปกรณ์การสอนน้อย

จากการศึกษาการจัดการนิเทศการศึกษาภายใน โรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดเลย โดย สุชาติ ศรีสุวรรณ (2528 หน้า 126) มีข้อค้นพบเกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์ว่ามีคุณภาพต่ำและไม่ตรงกับความต้องการของ โรงเรียน และจากการประเมินการดำเนินงานของกลุ่ม โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเลย โดยอุทัย ครุฑทกะ (2532 หน้า ค) พบว่ากลุ่ม โรงเรียนไม่สามารถดำเนินการหมุนเวียนวัสดุอุปกรณ์สื่อการสอนและการแลกเปลี่ยนครูที่มีความสามารถพิเศษภายในกลุ่มได้

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก และแนวทางแก้ไขของ บินัทธ์ ภูมิรัตน์ (2528 หน้า 10-12) นั้นเมื่อเปรียบเทียบค่าร้อยละในเขตการศึกษาทั่วประเทศแล้ว พบว่าจังหวัดเลยมีโรงเรียนขนาดเล็กมากที่สุดในประเทศคือร้อยละ 37.2 ของโรงเรียนในจังหวัดเลย และคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2526 หน้า 73-77) สรุปว่า

โรงเรียนเล็กๆ เหล่านี้มีปัญหาขาดแคลนครู ขาดแคลนวัสดุอุปกรณ์ และครุภัณฑ์ต่างๆ พร้อมทั้งได้สรุปปัญหาของการจัดการประถมศึกษาในจังหวัดเลยที่สำคัญ ๆ 4 ปัญหา คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับการขาดแคลนทรัพยากรทางการศึกษา
2. ปัญหาเกี่ยวกับ โอกาสและคุณภาพทางการศึกษา
3. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร ด้านจำนวน ภูมิการศึกษา และประสบการณ์
4. ปัญหาเกี่ยวกับ โรงเรียนขนาดเล็ก

จากการทดสอบความสามารถพื้นฐานของนักเรียนในวิชาคณิตศาสตร์และภาษาไทย

พบว่าความรู้ของนักเรียนประถมศึกษาในจังหวัดเลยอยู่ในเกณฑ์อ่อน

จังหวัดเลย ได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมในโครงการพัฒนาคุณภาพการประถมศึกษา (กพศ.)

ในปี พ.ศ. 2529 ซึ่งในปีแรกจะได้รับวัสดุครุภัณฑ์และในปี พ.ศ. 2530 ได้รับการพัฒนาบุคลากรเพื่อดำเนินการในกลุ่มโรงเรียน

จากการวิเคราะห์การรวบรวมโรงเรียนที่มีสภาพคล้ายคลึงกันเพื่อประโยชน์ในการบริการการศึกษาของอำเภอวังสะพุง โดยคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2526 หน้า 65, 68 และ 72) พบว่า การรวมกลุ่มดังกล่าวยังอยู่ในระดับที่จะต้องปรับปรุง และจากการสรุปรวมดัชนีอำเภอวังสะพุงจะต้องปรับปรุงคุณภาพการศึกษาในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. อัตราส่วนนักเรียนต่อครูต้องปรับปรุงมากที่สุด
2. ความสามารถพื้นฐานทางภาษาไทยที่เป็นเครื่องมือหาความรู้ต้องปรับปรุงมาก
3. สภาพการมีอุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เพียงพอต้องปรับปรุงปานกลาง

ปัจจุบันอำเภอวังสะพุงมีโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการศึกษาอำเภอทั้งสิ้น 76

โรงเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 11 กลุ่มโรงเรียน ๆ ละ 5-9 โรงเรียน ดำเนินการภายใต้หลักการของระเบียบของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ว่าด้วยกลุ่มโรงเรียน พ.ศ. 2529 ที่มุ่งถ่ายเททรัพยากรภายในกลุ่มเพื่อช่วยเหลือโรงเรียนภายในกลุ่ม ด้านบุคลากร วัสดุอุปกรณ์ ฯลฯ และเพื่อเป็นการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความพร้อม ความพอเพียงของทรัพยากรดังกล่าวที่จะช่วยส่งเสริมการนำหลักสูตร ไปใช้ในระดับกลุ่มโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการจัดการปัจจัยเบื้องต้นในการนำหลักสูตร ไปใช้ในระดับกลุ่ม

โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย ในด้านการวิเคราะห์ก่อนการวางแผนการสอนในระดับกลุ่ม การปรับปรุงแผนการสอนให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นภายในกลุ่ม การผลิต แนะนำส่งเสริมการใช้สื่อการเรียนการสอนและการจัดระบบในการให้บริการ บทบาทของห้องสมุดที่ส่งเสริมการใช้หลักสูตร และการติดตามผลการปฏิบัติงานภายในกลุ่ม โรงเรียนว่า ได้มีการจัดการปัจจัยเบื้องต้นดังกล่าว ให้เอื้ออำนวยต่อการนำไปใช้ในระดับกลุ่ม โรงเรียน การศึกษาสภาพปัญหาอุปสรรคและความต้องการในการจัดการปัจจัยเบื้องต้น เพื่อเป็นแนวทางในการเสนอรูปแบบประกอบการตัดสินใจต่อการจัดการปัจจัยเบื้องต้นให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการปรับปรุงคุณภาพการศึกษา โดยกระจายอำนาจสู่ระดับกลุ่มโรงเรียน และระดับโรงเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการปัจจัยเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตร ไปใช้ของกลุ่ม - โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย
2. เพื่อศึกษาสภาพอุปสรรคปัญหา และความต้องการในการจัดการปัจจัยเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตร ไปใช้ในระดับกลุ่มโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย
3. เพื่อเสนอรูปแบบของการจัดการปัจจัยเบื้องต้นในระดับกลุ่ม โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ข้อมูลเพื่อใช้ในการปรับปรุงการจัดการปัจจัยเบื้องต้น ที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตร ไปใช้ในระดับกลุ่มโรงเรียนประถมศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน
2. ได้ข้อมูลสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องในการกำหนดรูปแบบเพื่อการจัดการปัจจัยเบื้องต้นได้เหมาะสม ตรงตามความเป็นจริง
3. นำข้อมูลที่ได้เกี่ยวกับสภาพของอุปสรรคปัญหาและความต้องการในการจัดการปัจจัยเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตร ไปใช้ในระดับกลุ่มโรงเรียนประถมศึกษา ไปพิจารณาประกอบการตัดสินใจในการวางแผนงานในการจัดการปัจจัยเบื้องต้นต่อไป

4. ได้รูปแบบหรือแนวทางในการดำเนินงาน เพื่อปรับปรุงและพัฒนาการจัดการปัจจัยเบื้องต้นให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันของกลุ่มโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตของประชากร

การศึกษาวิจัยนี้กระทำกับประชากรอันประกอบด้วยประธานกลุ่มโรงเรียน หัวหน้าสำนักงานกลุ่ม ครูวิชาการสำนักงาน คณะกรรมการกลุ่ม ครูวิชาการกลุ่ม ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย ที่ปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบว่าด้วยกลุ่มโรงเรียน พ.ศ. 2529 ในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2532

2. ขอบเขตของเนื้อหา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ศึกษาเฉพาะการจัดการปัจจัยเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตรไปใช้ในระดับกลุ่มโรงเรียนประถมศึกษา ในด้านต่อไปนี้

1. การวางแผนและกำหนดโครงการ เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวางแผนการสอน เอกสารหลักสูตร การบริการงานห้องสมุดละสื่อการเรียนการสอน
2. การผลิตค้นคว้า ทดลอง ในด้านสื่อและเครื่องมือเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน
3. การจัดระบบการให้บริการในการยืม การผลิต สาริตแนะนำ และส่งเสริมการใช้สื่อการเรียนการสอน
4. การจัดสรรและการพัฒนาบุคลากร
5. การนิเทศและติดตามผลการปฏิบัติงานภายในกลุ่มโรงเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการปัจจัยเบื้องต้น หมายถึง การวางแผนและกำหนดโครงการ เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวางแผนการสอน เอกสารหลักสูตร งานห้องสมุด การผลิตค้นคว้า ทดลอง ในด้านสื่อเครื่องมือเพื่อพัฒนาสื่อการเรียนการสอน ตลอดจนการจัด

ระบบการให้บริการในการยืม การผลิตสาคิตแนะนำส่งเสริมการใช้สื่อการเรียนการสอน รวมถึงการจัดสรรและการพัฒนาบุคลากร การนิเทศ และติดตามผลการปฏิบัติงาน

2. การนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึง การนำแผนหลักสูตร ไปปฏิบัติจริงเพื่อการสร้าง-
ประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียนและ เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

3. อุปสรรคและปัญหา หมายถึง สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการที่ไม่สามารถดำเนินการใน
การจัดปัจจัยเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตร ไปใช้ ในระดับกลุ่มโรงเรียนประถมศึกษา